

Terapia paikallaan

Istuin Pöpilän aulassa, taas kerran. Vihasin aulaa. Vihasin terapeuttiäni. Vihasin koko helvetin rakennusta ja elämää. Vedin hupparini hupun syvemmälle päähäni, ja piilotin käteni sen hihoihin. Vedin jalat penkilleni ja nojasin päätäni polviini heilauttaen hiukseni verhoiksi kasvojeni eteen. Äitini oli tuonut minut taas tänne kymmenen minuuttia etuajassa. Rasittava Akka – kuten terapeuttiäni kutsuin – oli tuskin edes vielä tullut töihin.

Tuijotin eteeni tyhjin silmin, kun katseeni osui peiliin. Katsoin itseäni. Polvet rintaa vasten, huppariin hautautuneena. Harmaat silmät mustaksi rajattuina, elämän masentamina. Ruskeat hiukset latistuneina, roikkuvina, kasvot kalpeina. Näytin kamalalta. Vielä joskus olin ollut kaunis, kiinnittänyt huomiota kaupungilla liikkuessani. Olin ollut itsevarma, seksikäs, haluttu. Kunnes... Katkaisin ajatuksenjuoksuni pudistelemalla päätäni. Käänsin katseeni pois peilistä inhon vallassa.

Aulaan vieväältä käytävältä kuului avautuvan oven ja askelten ääniä. Yritin sulautua tuoliini kuin kameleontti, en halunnut taas yhdelle turhalle terapiaistunnolle. Äitini oli raahannut minut tänne ensi tilassa saatuaan tietää masennuksestani, luullen auttavansa. Todellisuudessa vain ahdistuin enemmän ja enemmän istunto istunnolta. Rasittava Akka oli surkein terapeutti jonka tiesin. Ei sillä että minulla olisi vertailukohtia ollutkaan, mutta kuuromykästäkin olisi enemmän hyötyä kuin siitä piipertäjästä. Siellä se aina istui tuolissaan hymyillen aurinkoisesti, vaikka minusta selvästi näki että kilo kiivejäkin kiinnostaisi enemmän kuin paskanjauhanta neljän betoniseinän sisällä. Viimeksi se vielä kehotti minua kuvittelemaan, että masennukseni on henkilö, ja istuisi minua vastapäätä tuolissa. ”Mitä sinä sille sanoisit?” se oli kysynyt. Olin katsonut Akkaa tyhjästi ja kävellyt ulos huoneesta. Toivottavasti se tällä kertaa osaisi olla hiljaa. Katsoin kylmästi käytävälle valmiina sinkoamaan tappavan katseen Akkaa kohti kun se tulisi nurkan takaa.

Pasmani menivät kuitenkin sekaisin, kun käytävältä aulaan astuikin tottuneen näköisesti pitkä, tumma poika, jota en ollut nähnyt aiemmin. Poika katsoi minuun. Näin katseessa halveksuntaa. Ennen kuin edes tajusin, sisälläni läikähti raivo. Katsoin suoraan pojan vihreisiin silmiin, uhmakkaasti. Kovetin sydämeni ja kasvoni, tehden pojasta itselleni arvottoman. Tämä oli suojautumistekniikka, jota olin käyttänyt jo pitkään. Annoin pojan nähdä silmissäni pelkkää tyhjyyttä. Minua ei voisi satuttaa. Hämmästykseni poika ei kuitenkaan sanonut mitään eikä kääntänyt katsettaan pois, vaan virnisti minulle silmää iskien.

En ehtinyt reagoida mitenkään, sillä samassa Rasittava Akka tuli aulaan. ”Hei Nanna sä voisit nyt tulla tänne,” se määkäisi. Repäisin reppuni lattialta mukaani, tunteiden myllätessä sisälläni. Kuka poika kuvitteli olevansa? Luuliko se että olin jotenkin helppo poka koska olin ruma? Harpoin pojan ohi puskien hänet kumoon. Poika näytti hämmentyneeltä ja jopa hieman säikähtäneeltä. Käännähdin tätä kohti hymyillen omahyväisesti. ”Kannattaisi käydä salilla,” totesin käännähtäen kannoillani marssien kohti Rasittavan Akan huonetta jättäen pojan pöllämystyneenä lattialle makaamaan. ”Erävoitto,” totesin itsekseni.

Kolmea varttia myöhemmin kävelin ulos terapiasta. Astuin ulos kirpeään pakkasilmaan etsien äitin autoa silmilläni. Tunsin tuuppaisun selässäni, ja kaaduin maahan rähmälleni. ”Mitä hel..?” älähdin,

ja käännyin katsomaan taakseni. Poika odotusaulasta seisoj takanani hymyillen ilkkurisesti. ”Silmä silmästä,” hän virkkoi katsoen minua tiukasti silmiin. Hän ojensi kätensä auttaakseen minut ylös. Tartuin siihen hetken mielijohteesta. Poika kiskaisi minut ylös tavalla, joka kertoi minulle että toppatakkinsa alla pojallakin oli kohtuullisen lihaksikas vartalo. ”Nannahan se oli? Minä olen Johannes. Hauska tavata,” Johannes sanoi ravistaen kättäni. ”Ilo on kokonaan sinun puolellasi,” murahdin. Johannes purskahti nauruun. Hänen naurunsa oli juuri sellainen, joka sai kuulijansa sydämen hypähtelemään. Jostain syystä se laukaisi minussa paniikkireaktion, ja riuhtaisin käteni irti Johanneksen kädestä. Läimäisin Johannesta poskelle ja juoksin pois. Kyynelet nousivat silmiini, kun pääsin äitini auton luo. Repäisin oven auki ja hyppäsin sisään. ”Rakas, oletko kunnossa?” äiti kysyi huolta silmissään. ”En ole. Mennään nyt vaan kotiin, jooko?” sain sanottua, ja hautasin kasvoni käsiini.

Kotona juoksin huoneeseeni, lukitsin oven ja heittäydyin sängylleni. Käperryin sikiöasentoon ja painoin käteni korvilleni. Yritin hengittää, mutta rintaani puristi. Yritin huutaa, mutta rintakehäni lysähti kasaan enkä saanut ääntä kuuluviin. Yritin itkeä, mutta olin liian turta. Olin hajalla, rikki, satutettu, kappaleina. Oli kuin puukko olisi isketty rintaani ja sydämeni kaivettu ulos. En ollut valmis tähän. En ollut valmis jatkamaan elämää. Halusin kuolla. Halusin kadota. En uskaltanut liikkua sängyltäni mihinkään. *Tee se*. Kuiskaus kuului korvani juuresta. Tiesin kuiskauksen olevan vain harhaa, mutten välittänyt. Pakotin itseni ylös, ja kävelin yöpöytäni luo. Avasin ylimmän laatikon, ja otin esiin partaterän. Olin niin väsynyt. Istahdin sängylle, puristaen terää sormieni välissä. Vedin vapisten henkeä, ja vedin pitkän viillon käsivarteeni. Päästin terän putoamaan lattialle, ja ryömin peiton alle.

Heräsin sydän kylmänä. Makasin sängyssä pitkään, tuijottaen kattoa. Vasta kun olin varma, että äiti oli mennyt töihin, nousin sängystä. Avasin huoneeni oven ja astuin käytävään. Kissan käveli portaat ylös ja puski jalkaani. Hymähdin. Jätin kissan käytävään ja menin vessaan. Tutkin kättäni, eilistä viiltoa. Käteni oli peittynyt nyt jo kuivaneeseen vereen. Otin altaan yläpuolella olevasta peilikaapista vanulapun ja antiseptistä puhdistusainetta. Istuin vessanpöntön kannelle ja aloin hitaasti puhdistaa verta iholtani. Sävähdin pyyhkiessäni haavan päältä. Kipu oli itse asiassa miellyttävää. Fyysinen kipu korvasi psyykkisen kivun edes hetkeksi.

Saatuani haavan ja käteni puhtaaksi heitin vanulapun roskiin ja laitoin puhdistusaineen takaisin kaappiin. Suljin peilioven ja tuijotin itseäni peilistä. Meikkini olivat yön aikana levinneet niin, että muistutin enemmän pesukarhua tai pandaa kuin ihmistä. Otin meikinpoistoliinan laatikosta ja pyyhin entiset meikit pois laittaakseni uudet. Olin laittanut vedenkestävää ripsiväriä joten jouduin hankaamaan sitä lujempaa. Pyyhittyäni meikit heitin liinan pois ja kaivoin meikkipussini esiin. Tottuneesti rajasin silmäni, puuteroin naamani ja laitoin ripsiväriä. En edes harjannut hiuksiani, sitaisin ne vain jollekin nutturantapaiselle. Tapani mukaan onnistuin tiputtamaan huulirasvan laittaessani sitä. Kumarruin nostamaan sen, kun kuulin oven narahtavan selkäni takana. Suoristauduin säikähtäneenä, ja katsoin tulijaa peilin kautta olettaen äitini olleen sittenkin kotona. Sen sijaan silmäni kohtasivat laiha miehen hahmon. ”Hei Nanna,” varjo sanoi. Henkeni salpautui. Käännyin valmiina puolustautumaan, mutta en nähnytkään miestä enää missään. Olin harhainen.

Vedin syvään henkeä ja hoippuroin ulos vessasta. ”Kasaa itsesi. Kyllä sä pystyt siihen. Älä anna pääsi levitä. Pysy kasassa. Sä selviät kyllä,” toistelin itsekseen. Kompuroin portaat alas keittiöön ja

annoin Vertille ruokaa. Silittelin sen pehmeää turkkia hajamielisesti. ”Sulla on kyllä niin helppoa,” totesin sille. ”Kissoilla on vielä yhdeksän henkeäkin, voi vaikka paskana päivänä hypätä auton alle jos siltä tuntuu.”

Puin takin päälleni ja astuin ovesta kirpeään pakkasilmaan. Kadulla oli hiljaista, rauhallista. Oli kuin olisi astunut keskelle isoa untuvapeittoa. Lumi oli peittänyt puut ja pensaat. Suljin oven takanani ja astuin pihakadulle. Suljin silmäni, hengitin syvään. Päätin lähteä kävelyille, harhailemaan pitkin katuja tunneiksi tuntien jälkeen, kunnes en enää jaksaisi. Ehkä se selvittäisi päätäni ja pitäisi minut kasassa. Lumi narskui kenkieni pohjien alla, valittaen painostani. Vedin takkini kaulusta ylöspäin ja työnsin käteni taskuihini. Tuijotin kengänkärkiäni. Ne olivat kuluneet vuosien aikana. Olin väsynyt. Niin väsynyt elämään.

Joku törmäsi olkapäähäni. Nostin katseeni ärsyyntyneenä ja kohtasin siniset silmät. ”Johannes?” kysyin hämmentyneenä, unohtaen olevani vihainen hänelle eilisestä. ”Nanna?” Johannes kysyi kulmiaan kohottaen. ”Mi- mitä sä täällä teet?” änkytin. Punastuin tajutessani kuinka tyhmältä kuulostin. Johannes kurtisti kulmiaan. ”Kuinka niin? Julkinen paikkahan tämä on. Asun sitä paitsi tässä lähellä.” Hämmennyin. ”Umm... Mä asun tossa parin korttelin päässä kans,” älähdin. Päässäni myllersi. Miksi Johanneksen piti asua näin lähellä? En halunnut sekaantua yhteenkään poikaan enää ikinä. Menisi jo pois. Kyyneleet tulvahtivat silmiini. Pyyhin ne pois raivokkaasti, käännähtäen kannoillani aikeissa marssia pois.

Johannes tarrasi ranteeseeni ennen kuin ehdin ottaa askeltakaan. ”Ootko sä kunnossa?” se kysyi silmät täynnä huolta. Pato sisälläni murtui. En jaksanut enää vastustella, olihan Johannes vain ystävällinen minulle. Pudistin päätäni kyynelsilmin. ”Tuu, mennään tänne puistoon,” poika sanoi vetäen minut puiston portista sisään mukanaan. Johannes ohjasi minut katoksen alle ja istutti penkille. Hän istahti itse viereeni, kääntyen puoleeni. Hänen ilmeensä kehotti kertomaan kaiken. Vedin syvään henkeä ja kokosin ajatukseni. Epäröin hetken, voisiko häneen luottaa. *Ehdottomasti ei*, ääni kuiskasi korvani juuresta. ”Turpa kiinni,” ärähdin sille mielessäni. Ääni oli oikeassa. Johannekseen ei voinut luottaa, mutta toisaalta tuntuisi hyvältä kertoa jollekulle joka ei kuulunut asiaan millään tavalla. Ja jos Johannes kävi itsekin Pöpilässä, ymmärtäisi se varmaankin, ainakin vähän. ”Mä oon masentunut,” aloitin. Johannes nyökkäsi kulmat kurtussa, suu miitteliiäseen mutruun vääntyneenä. Jotenkin tämä helläsi solmua sisälläni ja päätin jatkaa.

”Mä oon seurustellut vaan kerran. Mun eka poikaystävä oli väkivaltainen. Se hakkasi mua jatkuvasti. Aluksi se oli tosi mukava ja ymmärtäväinen, mut heti ku mä tein jotain väärää sen mielestä, se löi mua. Mä en aluks ees tajunnu et se ei kuulu terveeseen parisuhteeseen. Enkä mä halunnu jäädä yksin. Mä olin silloin 14. Se jätkä oli 18.” Nielaisin ja yritin pidätellä kyyneleitä. Muisteleminen sattui. ”Mä muistan vieläkin ekan kerran kun se löi mua. Oltiin joissain kotibileissä joiden isäntää mä en ees tuntenu. Olin juonu vähän liikaa, ja flirttailin vähän jonkun rinnakkaisluokkalaisen kanssa. Sit se jätkä tuli siihen. Se repäs mut ylös siitä sohvalta ja vei toiseen huoneeseen. Siellä se huus mulle siitä kuinka huora mä oon, ja läimäs mua poskelle. Kaaduin lattialle ja mun korvissa humisi. Itkin ja pyysin siltä anteeks. Se tuli lattialle mun tasolle hymyillen ja kerto kuinka se antaa mulle anteeks. Sit se suuteli mua ja piti mua sylissä. Luulin et kaikki on hyvin.”

Pala kurkussani tuntui tukehduttavan minut. Johannes otti kädestäni kiinni ja puristi sitä rohkaisevasti. Vedin taas syvään henkeä ja suljin silmäni. ”Sitä jatku pitkään. Mä en ees tehnyt enää mitään väärää. Se luuli et olin kattonu jotain toista miestä kaupungilla ja se riitti. Olin usein mustelmilla ja ruhjeilla. Peittelin niitä sit meikillä aina aamuisin, olin poissa koulusta, poissa kotoa. Silti luulin et se oli okei, et se oli normaalia. Sit yhtenä iltana se kaikki meni tietyn rajan yli. Se suuttu mulle tosi pahasti. Se oli lukenu mun tekstiviestejä jotka olin lähetyllä jollekki meidän luokan pojalle. Ei mulla ja sillä pojalla ees ollu mitään, me vaan tehtiin ryhmätyötä yhdessä. Se oli kuitenkin liikaa ja se mun poikaystävä tuli mustasukkaseks. Me riideltiin asiasta sen luona. Lopulta se heitti mut sen olohuoneen lasipöydän päälle ja se pöytä meni rikki. Makasin siellä sirpaleiden keskellä kauhuissani, enkä tienny mitä tehdä. Se lähti asunnosta ovet paukkuen. Mä jäin makaamaan sinne lattialle, enkä uskaltanu liikkua. Mä makasin siinä vaikka kuinka pitkään. Lopulta mä soitin poliisille.” Ääneni vaimeni. Täräsin nyhykäysten voimasta. Johannes veti minut rintaansa vasten.

Istuin siinä Johanneksen kanssa pienen ikuisuuden. Itkin pojan rintaa vasten. Eikä se haitannut Johannesta. Se ei ollut menossa minnekään, se istui siinä ja piteli minua. Kun viimein sain kyyneleni loppumaan, nostin pääni ja katsoin Johannesta silmiin. Odotin näkeväni inhoa, halveksuntaa, pelkoa. Sen sijaan kohtasin myötätuntoa, surua ja huolta. Johannes silitti hiuksiani. Käänsin katseeni puistoon. Katselin keinuvia lapsia. Kuinka onnelliselta ja viattomalta pieni ihminen voikaan näyttää. Suupieleni kääntyivät väsyneeseen hymyyn. Ollapa itsekkin noin huoleton. Yksi lapsista putosi keinusta. Se tupsahti siihen lumen peittämälle hiekalle ja pillahdi itkuun. Kurtistin kulmiani, sillä yksikään puistossa olevista vanhemmista ei kiinnittänyt parkuvaan muksuun mitään huomiota.

Nousin penkiltä katse lapsessa. Otin varovaisen askeleen huurteen peittämälle portaalle, ja laskeuduin alas katoksesta. Kävelin puiston läpi lapsen luo. Ohi hiekkalaatikoiden, kiipeilytelineiden ja piknikpöytien. Kyykistyin lapsen tasolle. ”Ootko sä kunnossa?” kysyin ääni värähtäen. Lapsi käänsi katseensa minuun. En voinut olla ihastelematta isoja sinisiä silmiä ja pitkiä mustia ripsiä, jotka tosin nyt olivat kyynelten kostuttamat. Näin lapsen silmissä hämmennystä. Itku kuitenkin loppui. Lapsi nyökkäsi. ”Missä sun äiti tai isä on?” tiedustelin.

Lapsi vilkuili ympärilleen kulmat kurtistuen. Näin kuinka hätäännys valtasi taaperon ilmeen. Lapsi oli ehkä viisi, ja tyttö, luulisin. Hetken etsittyään tyttö käänsi katseensa minuun, kulmiaan kurtistaen. ”Ei löyty,” se tokaisi. Nyökkäsin. ”Mennäänkö etsimään?” kysyin ojentaen käteni, jotta tyttö voisi ottaa siitä kiinni. Lapsi nyökkäsi. ”Mikä sun nimi on?” kysyin vetäessäni muksun ylös. ”Lotta,” tyttö tokaisi. ”Se on nätti nimi. Kuinka vanha sä oot?” jatkoin kyselyä pitääkseni lapsen rauhallisena. Lotta kertoi olevansa neljä, ja asuvansa äitinsä ja isänsä kanssa. Kuuntelin lasta tiirailien samalla ympäriinsä etsien huolestuneen näköisiä vanhempia.

”Haluutko reppuskiin, jos vaikka näkisit sun vanhemmat?” kysyin kyykistyen maahan Lotan eteen. Tyttö nyökkäsi innoissaan, ja kapusi selkääni. Tallustelimme näin eteenpäin jonkin aikaa. Pian Lotta tökkäsi minua päähän ja osoitti eteenpäin. ”Tuolla,” kuului pääni päältä tomera ääni. Katsoin eteenpäin ja näin kaksi vanhempaa riitelemässä keskenään. Sisälläni myrskysi. Hengitin syvään enkä antanut Lotan vaistota vihaani. Laskin tytön penkille istumaan. ”Oota tässä ihan hetki, mä käyn juttelemassa sun vanhemmille,” sanoin hymyillen. Lotta nyökkäsi. Hymyni haihtui saman tien

kääntyessäni. Marssin vihaa uhkuen vanhempien luo, valmiina ripittämään heidät lapsensa hylkäämisestä.

”Hei, te kaks ootte vissiin Lotan vanhemmat?” sähähdin. Molemmat kääntyivät hämmentyneinä minua kohti. He nyökkäsivät. ”Okei hyvä. Mitä helkkaria te oikein puuhaatte? Tänne astiko piti tulla tappelemaan? Teidän muksu tipahti äsken keinusta. Huomasitteko te ees? No ette.” Vedin henkeä posket punaisena kiukusta. Silmäni salamoivat. Tiesin näyttäväni naurettavalta, olinhan vain 16-vuotias, kun taas molemmat vanhemmat olivat jo selvästikin päälle kolmissakymmenissä. Kovetin ilmeeni. ”Pitäkää parempaa huolta pennustanne, perkele sentään. Onneks mä löysin sen sieltä keinuilta eikä joku lapsiinsekaantuja.” Vilkaisin hölmistyneitä vanhempia tylsistyneen näköisenä. Käännyin ympäri ja viitoin Lotan luokseni. Lotta kirmasi innoissaan penkiltä luokseni. ”Hei sitten, pikkuinen,” sanoin hymyillen pörröttäen Lotan kullanvärisiä hiuksia. Tyttö hymyili ja halasi minua. Sydämeeni sattui. Näin pieni ja viaton otus joutui kestämään vanhempien riitelyä, ehkä jopa eron. Nousin, näytin vanhemmille keskisormea lapsen huomaamatta ja lähdin harppomaan takaisin katokselle.

Päästyäni katokselle jouduin toteamaan Johanneksen kadonneen. Tuhahdin. Niinpä tietysti. Olin jo kuvitellut avautumiseni luoneen välillemme jotain, mutta oli tietysti ollut naiivia ajatella niin. Päästin hartiani lysähtämään, ja lähdin kävelemään kotia kohti. Pian kuitenkin liukastuin jäätyneellä tiellä. Lensin suorilta jaloilta selälleni. Jäin makaamaan maahan katselemaan taivasta. Tunnustelin päätäni. Minua ei huimannut, ei ollut paha olo. Joko mitään ei ollut tapahtunut tai olin kuolemaisillani. Mahtavaa. Suljin silmät ja jäin odottamaan, en edes tiedä mitä odotin. Päästin keuhkoni ilmasta tyhjäksi.

Takaani kuului juoksuaskeleita. Voi ei, joku tulee auttamaan. Jättäisivät vaan mut tähän nyt, tässä on hyvä. ”Nanna!” hätääntynyt huuto kuului. Silmäni rävähtivät auki. ”Nanna ootko sä kunnossa? Se oli meinaan aika pahan näkönen ilmalento,” Johannes hätäili kyykistyessään kasvojeni viereen. Ynähdin jotakin vastaukseksi. ”Montako sormea? Koskeeko mihinkään?” poika kysyi näyttäen kolmea sormea. ”Kolme? Ja ei oikeestaan,” sain vastatuksi. ”Okei oot sä ehkä ok,” Johannes hymähti. ”Tuu, mennään meille. Sun pitää päästä lämpimään lepäämään,” poika lausahti ja koppasi minut kevyesti syliinsä. Yritin vastustella, olinhan painava, mutta vastaväitteitäni ei kuunneltu. Nojauduin pojan toppatakkia vasten, ja annoin todellisuuden väistyä vaipuessani suloiseen pimeyteen.

Havahduin tunteeseen, että joku tuijottaa. Avasin silmäni, ja kohtasin vihreiden silmien tuijotuksen. Säpsähdin. Johanneksen suupielet kääntyivät virneeseen. ”Onko kukaan ikinä sanonu sulle et oot kaunis?” se kysyi. ”Onko kukaan ikinä sanonu sulle et oot tosi pelottava?” vastasin kysymyksellä. ”Millanen ihminen tuijottaa toista kymmenen sentin etäisyydeltä kun se nukkuu?” päivittelin. Katselin ympärilleni. Olin jossakin yksiössä. Makasin ruskealla vuodesohvalla, ja pääni oli tuettu kahdella tyynyllä. Minut oli peitelty harmaalla viltillä. En voinut olla hymyilemättä hieman.

”Asutko sä täällä?” kysyin kääntäen katseeni Johannekseen. Poika nyökkäsi. ”Pienihän tää on, mut kyllä tänne yksin mahtuu,” se totesi. ”Mulla on täällä kaikki mitä mä tarviin, tuolla on keittiö,” Johannes viittasi vastapäiselle seinälle jossa toden totta oli pienenpieni keittonurkkaus jääkaappeineen ja uuneineen. ”Tuolla taas on vessa ja suihku jonne hädintuskin mahtuu yksi ihminen kerrallaan,” poika osoitti ovea ulko-oven vieressä. ”Ja mä nukun siinä vuodesohvalla ja

syön ton pöydän ääressä,” tällä kertaa käsi viittoi puoliympyrän muotoista pöytää kohti, jolla oli yksinäinen läppäri. Nyökkäsin, nousten istumaan sohvalle.

Selvitin kurkkuani. ”Johannes? Nyt kun sä tiiät minkä takia mä ravaan Pöpilässä, mä haluisin kans tietää mikä sun syy on,” lausuin jokaisen sanan hitaasti ja huolellisesti, varovaisesti. Johanneksen ilme muuttui. Näin tuskan läikähtävän tämän kasvoilla. ”Ei sun oo pakko jos se on sulle vaikeeta,” kiirehdin sanomaan. Johannes pudisti päätänsä. ”Eikun kyllä mä haluan. Se on vaan reilua. Ja mä haluan et sä tiedät.” Poika siirtyi viereeni sohvalle, kääntyen minuun päin.

Johannes katsoi minua syväälle silmiin ja nielaisi. ”Mua kiusattiin iso osa ala-asteesta ja koko yläaste. Pahinta oli, etten edes tajunnut sitä. Yleensä poikien kiusaaminen on fyysistä. Hakkaamista ja sellaista. Mun kohdalla se oli henkistä. Sen takia en huomannut sitä, en tajunnut, ettei se ollut okei. Minut jätettiin aina yksin, selän takana puhuttiin paskaa, käytävillä homoteltiin, vittuilitiin päin naamaa.” Poika nielaisi. ”Luulis, ettei tollanen tuntuis missään, varsinkaan kun sitä ei edes tajua. Ei se aluks tuntunutkaan. Mutta kun joku jatkuvasti kertoo sulle, kuinka arvoton ja ruma oot, alat sä itse uskoa siihen kans. Ja kun jälkikäteen tajuat kuinka paljon sua kiusattiin ja muuta sellasta, alat uskoa tehnees jotain tosi väärää tai ollees jotenkin väärä. Eihän kukaan huvikseen toista silmätikukseen ota, eihän? Jälkikäteen tajusin kuinka paljon inhoa mua kohtaan oli ollut pakko tuntea, jotta mua kohdeltiin noin.”

”En vieläkään tajua miksi just mut valittiin. Olin ehkä vähän pulleampi, lapsena hieman ujompi. Ehkä se oli riittävästi. Ehkä mä en vain ollut tarpeeksi cool, liikkunut oikeissa porukoissa. Ehkä mulla oli vaan huono tuuri. Vaikka suurin osa mun ala-asteen kiusaajista menikin toiseen kouluun, en mä päässyt kiusaamisesta eroon ylä-asteellakaan. Pakkohän mussa oli joku vika silloin olla. Olinko mä liian sosiaalinen? Pukeuduinko mä väärin? Oliko vika siinä etten mä polttanut tai juonut? Vai siinä et sain hyviä arvosanoja? Että jaksoin kuunnella tunnilla, tai olin ystävällinen opettajille? Siinä etten ollut yhtä pitkä ku muut pojat, yhtä lihaksikas? Mikä mussa oli vikana? Miksen mä kelvannut kellekään? Miksei kukaan rakastanut mua? Nämä kysymykset pyöri mun päässä jatkuvasti, ja vielä nykyäänki.” Nyökkäsin kulmat kurtussa. En ymmärtänyt miten joku voisi olla pitämättä Johanneksesta. Tähänastisen kokemukseni perusteella Johannes oli niin lähellä täydellistä kun ihminen voi vain olla. Johannes oli komea, ystävällinen, huomaavainen, fiksu, hauska. Johannes oli kaikkea mitä ihminen voisi toivoa olevansa.

Johannes jatkoi kertomustaan silmät kyynelten kostuttamina. ”Vaikka mä oon käynny terapiassa jo kolme vuotta, en mä oo vieläkään päässy yli tästä. Aina kun tapaan uuden ihmisen, esitän olevani itsevarma, rohkea. Sisälläni oon kuitenkin edelleen epävarma. Oon joka kerta maskini takana ihan varma, että se uus ihminen vihaa mua. Että en jälleen kerran kelpaa kellekään. Vieläki on päiviä, jolloin en oikeasti oo onnellinen ja pirteä. Oon edelleen masentunut niinku olin silloin. Olen edelleen sanojen satuttama, lyttyyn poljettu. En ikinä tuu olemaan yhtä itsevarma kuin kiusaajani. En ikinä tuu kohtaamaan ihmistä ja olemaan varma itestäni. En ikinä tuu heittäytymään hetkeen, vaan oon ikuisesti pelon kahlitsema. Ja ikuisesti katkera kaikesta. Musta ei ikinä tule normaalia.” Viimeiset sanat tulivat Johanneksen suusta pelkkänä kuiskauksena.

Kyynleet tulvahtivat silmiini myötätunnosta ja vihasta. Halusin käydä lyömässä joka ikistä joka oli koskaan satuttanut Johannesta. Halusin repiä heidät palasiksi samalla tavalla kuin he olivat repineet Johanneksen. Halusin kostaa. Siltikin, nielin vihani sillä hetkellä, ja kiedoin käteni Johanneksen

ympäri. Halusin sanoa, että hän paranee, että hänestä tulee normaali. En kuitenkaan osannut pukea ajatuksiani sanoiksi. Kaikki mitä sanoisin, kuulostaisi lattealta, kliseiseltä. Sitä paitsi, kuinka joku, joka ei itsekään halua elää, voisi kannustaa toista jaksamaan?

Kaaduimme Johanneksen kanssa sohvalle, ja makasimme siinä pitkään. Emme sanoneet mitään, kuuntelimme vain toistemme hengitystä. Kosketimme toisiamme vain hädin tuskin, mutta kaikki oli täydellistä. Olin kerrankin levollinen, onnellinen. En kuullut ääniä, en nähnyt entisen poikaystäväni varjoja missään, kuten olin nähnyt vessassa aamulla. Oli niin rauhallista, niin raukeaa. Luotin Johannekseen, ja siihen, ettei mitään pahaa enää tapahtuisi. Oli kuin olisin ottanut rauhoittavia, heittäytynyt tietämättömyyden kannateltavaksi. Elämä tuntui kerrankin elämisen arvoiselta. Lopulta nukahdin näiden ajatusten saattelemana.

Havahduin aamuaurinkoon. Kuuntelin hetken Johanneksen unista tuhinaa, ja nousin varovasti sängystä. Venyttelin katsellen ikkunasta ulos, imien itseeni vähäiset talven tarjoamat D-vitamiinit. Eilisillan onnellinen olo oli vielä tallella. Hymyilin itsekseni. Selvästikin Johannes teki minulle hyvää. En osannut sanoa, mikä Johannes minulle oli. Vaihtoehtoja olivat potentiaalinen poikaystävä, potentiaalinen paras ystävä, tuki ja turva. Johannes oli kyllä komea, hitto vie. Kyllä siihen voisi ihastua.

Havahduin ajatuksistani rasahdukseen. Käännyn hymy huulillani, valmiina toivottamaan Johannekselle hyvää huomenta. Sen sijaan kohtasin näyn riutuneesta ja väsyneestä miehestä. ”Hei Nanna,” mies sanoi. Sydämeni jätti lyönnin väliin. ”Sun pitäis olla vankilassa,” kuiskasin. ”Sä raiskasit mut. Sut tuomittiin vankilaan,” vaikersin. Mies otti askeleen eteenpäin. ”Kiva nähdä taas, rakas. Oliko sulla ikävä?” se sihahti hampaidensa välistä. ”Eiköhän pidetä vähän hauskaa.”

Peräännyin niin vauhdilla, että törmäsin pöytään. ”Älä koske muhun!” huusin, pakokauhun vallassa. Johannes heräsi ja ponkaisi sängyltä ylös. ”Nanna, mikä hätänä?” poika kysyi kiitäen luokseni. Käänsin katseeni Johannekseen, hämmentyneenä. Olihan se nyt ilmiselvää, asunnossa oli tunkeutuja. Vieläpä sairas eksäni. Katsoin taas sinne, missä mies oli seisonut. Näin pelkkää tyhjyyttä. Vajosin polvilleni. Harhat eivät olleet poissa.

Kyynelot nousivat silmiini. Rintaani puristi, yritin epätoivoisesti haukkoa henkeä. Paha olo vei mukanaan, en enää tuntenut muuta kuin tuskaa. Puristin käteni nyrkkiin ja purin hampaita yhteen. En jaksanut enää, olin loppu, poikki. Olin vain niin väsynyt, niin uupunut. Tuntemani hyvä olo oli poissa. Olin nöyryytetty, peloissani. Halusin kuolla, taas kerran. Nousin lattialta ja kävelin kiviseinän luo, kuin sumussa. Kohotin nyrkkini, ja iskin seinää täydellä voimalla.

Annoin raivoni purkautua pahan oloni myötä. Kaiken turhautumukseni, uupumukseni, väsymykseni. Olin niin loppu. En jaksanut. Kerta toisensa jälkeen taoin seinää, maalasin sen punaiseksi verelläni. Annoin kivun tulla, viedä henkistä tuskaa pois. Purin hampaitani yhteen, ja kohotin nyrkkini uuteen iskuun. Sitä ei kuitenkaan tullut, sillä Johannes tuli luokseni ottaen ranteestani kiinni. Riuhtaisin itseni irti, halusin jatkaa. Ei, en itse asiassa halunnut jatkaa lyömistä. Halusin vain tuskan ja pahan oloni loppuvan. Oli pakko jatkaa. Johannes tarrasi minuun uudestaan, tällä kertaa kietoen kätensä tiukasti ympärilleni, raahaten kauemmas seinästä. Yritin rimpuilla vastaan. En kuitenkaan jaksanut. Murruin. Polveni notkahtivat allani ja valahdin lattialle. Johannes laskeutui tasolleni, vetäen minut syliinsä. Itkin hervottomana. Olin niin väsynyt. Niin uupunut. Niin

kyllästynyt taistelemaan jokaisesta päivästä, pakottamaan itseni jatkamaan. Halusin olla hyvä Johannekselle, en vain riippakivi. En kuin syöpäkasvain, joka ei lähde kulumallakaan. ”Johannes?” kuiskasin. Poika kohotti kysyvästi kulmiaan. ”Mennäänkö huomenna taas Pöpilään? Mä haluaisin yrittää parantua.”